

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrlet leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 22. vel. serpana 1890.

List 34.

Letno poročilo ljubljanske bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnj. Telesa in za opravo ubožnih cerkev.

Naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus je v Zakramentu presv. Rešnj. Telesa resnično pričujoč, in v tej božji skrivnosti med nami prebiva. Kdor namreč koga ljubi, želi pri njem biti, in zato pravi večna modrost, to je, včlovečeni Sin Božji sam, v bukvah Pregovorov (8. 31): „Moje veselje je, biti s človeškimi otroci.“ Njegova ljubezen do nas je tolika, da želi, pri nas biti: ni ji zadostovalo, tri in trideset let v človeški podobi med nami na zemlji prebivati, temuč našla je sredstvo, pri nas ostati do konca sveta, kakor je Gospod pred svojim vnebohodom rekel: „Glejte, z vami sem vse dni do konca sveta.“ (Mat. 28, 20.) Vsegamogočnost in neskončna modrost božja ste v tem tako rekoč morali služiti njegovi neizmerni ljubezni, da zamore v presv. Zakramentu na prečuden, skrivnostni način resnično med nami prebivati na tisuč in tisuč krajih, in nas obsipati s svojimi blagri. Tako tedaj božji Zveličar ostane in prebiva med nami na zemlji skozi vsa stoletja kot odrešenik med odrešenimi, kot učenik med učenci, kot veliki duhoven med grešniki, kot zdravnik med bolniki, kot pastir med ovčicami, kot oče med otroci, kot kralj med podložnimi. In tako spolnujejo se besede skrivnega razodenja (21, 3): „Glejte, prebivališče Boga z ljudmi, in prebival bo z njimi. In oni bodo njegovo ljudstvo, in Bog sam, njih Bog bo njimi.“

S kako gorečnostjo, s kakim svetim veseljem bi se tedaj imeli zbirati okoli našega ljubezni

polnega Zveličarja v presv. Zakramentu, kjer mu gre vse naše počesčevanje, kjer prebiva z vsemi zakladi svoje vsegamogočnosti, neskončne modrosti in ljubezni, kjer vedno pripravljen nam pomagati še sedaj kliče: Pridite k meni vsi, ki ste revni in obloženi, in jaz vas bom poživil! (Mat. 11, 28.) In pač skušnja vseh kerščanskih stoletij spričuje, da se tolažba in pomoč v dušnih in telesnih britkostih in težavah, mir serca, nebeška sladkost na tem svetu nikjer tako zanesljivo ne najde, kakor pri Jezusovih nogah v presvetem Zakramentu. Tukaj je zares pozemeljski paradiž vernih in bogoljubnih duš!

Zato pa tudi tako rado in mnogoštevilno pristopajo k naši bratovščini vednega češčenja presv. Rešnj. Telesa, in z veseljem donajajo svoje darove, da bi se presv. Zakramentu tudi v ubožniših cerkvah napravilo vredno prebivališče. V preteklem letu se je zopet oglasilo 3034 novih udov, tako da jih je do sedaj že 48.283 bilo vpisanih v našo bratovščino. Milih darov za opravo ubožnih cerkev je pa bratovščina od lanskega leta prejela 5832 gld. 90 $\frac{1}{2}$ kr., in vsled te obilne miloščine s pomočjo nekaterih neutrudljivih družabnic, katerim se s tem izreče dolžna zahvala, je v minulem letu zamogla napraviti veliko lepili paramentov, namreč 14 pluvijalov (12 belih in 2 vijolična), 59 mašnih plaščev z vsem, kar zraven gre (20 belih, 16 rudečih, 9 vijoličnih, 8 črnih, 6 zelenih), 21 velumov za blagoslov z Najsvetejšim, 6 plaščikov za ciborij, 6 antependij, 30 oltarnih blazinic, 1 oltarno pokrivalo, 50 raznih stol, 24 obhajilnih burz s plaščiki, 50 koretljev, 50 mašnih srajc, 100 humeralov, 50 cingulov, 100 korporalov, 100 päl, 150 rutic za lavabo, 200 purifikatorjev.

Vsi ti cerkveni paramenti so bili 3., 4. in 5. avgusta t. l. bratovskim udom in dobrotnikom očitno na ogled razstavljeni v prostorih za to določenih tukajšnjega Uršulinskega samostana, in po tem, ko so bili tudi blagoslovljeni, med naslednje cerkve naše škofije razdeljene. Prejele so namreč:

1. Šent-Jakobska cerkev v Ljubljani: 1 velum.
2. Ternovska cerkev v Ljubljani: 1 obhajilno burzo, 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.
3. Cerkev čč. oo. Jezuitov v Ljubljani: 1 velum.
4. Uršulinska cerkev v Ljubljani: 1 bel mašni plašč.
5. Kapela dekliške sirotišnice v Ljubljani: 1 oltarno pokrivalo.
6. Kapela čč. gg. Karmelitaric na Selu pri Ljubljani: 1 obhajilno štolu.
7. Černuče: 1 antependij.
8. Dóbrova: 3 obhajilne štole, 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.
9. Ig: 1 bel mašni plašč.
10. Polje: 1 bel pluvijal.
11. Sostro: 3 koretlje, 2 obhajilni štoli, 2 obhajilni burzi.
12. Sv. Katarina: 2 belo-rudeči oltarni blazinici, 1 belo pridigarsko štolu, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 rutic za kelih.
13. Želimlje: 1 antependij.
14. Škofja Loka: 2 obhajilni burzi, 1 rudečo pridigarsko štolu, 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.
15. Reteče: 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 rutic za kelih.
16. Trata: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.
17. Železniki: 1 belo pridigarsko štolu, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 pertičev za kelih.
18. Sorica: 1 bel pluvijal.
19. Goriče: 1 bel mašni plašč.
20. Šent-Juri pri Kranji: 1 rudeč mašni plašč.
21. Podbrezje: 2 belo-rudeči oltarni blazinici, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 pertičev za kelih.
22. Preddvor: 1 velum.
23. Smlednik: 1 rudeč mašni plašč.
24. Velesovo: 1 velum.
25. Zapoge: 3 koretlje.
26. Zgornja Besnica: 1 zelen mašni plašč.
27. Šmartin pri Kranju: 1 bel pluvijal.
28. Grad: 1 vijoličen mašni plašč.
29. Breznica: 1 črn mašni plašč, 1 štolu za spovednico.
30. Gorje: 2 črni oltarni blazinici, 1 obhajilno štolu, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 rutic za kelih.
31. Lesce: 1 plašček za ciborij, 1 belo pridigarsko štolu.
32. Bohinjska Bistrica: 1 velum.
33. Srednja vas: 1 bel mašni plašč.
34. Dobráva: 1 črn mašni plašč.
35. Dovje: 1 bel mašni plašč.
36. Kropa: 1 obhajilno burzo in štolu.
37. Rateče: 1 bel mašni plašč.

38. Farna cerkev v Kamniku: 1 bel mašni plašč.

39. Frančiškanska cerkev v Kamniku: 1 bel mašni plašč.

40. Mekine: 1 bel mašni plašč.

41. Selo pri Kamniku: 1 velum.

42. Zgornji Tuhinj: 3 koretlje.

43. Spodnji Tuhinj: 1 rudeč mašni plašč.

44. Berdo: 1 obhajilno štolu in burzo.

45. Goričica: 1 črn mašni plašč.

46. Motnik: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.

47. Rova: 1 velum.

48. Špitalič: 3 koretlje.

49. Vođice: 1 obhajilno burzo in štolu, 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.

50. Vranja peč: 3 koretlje, 1 obhajilno burzo in štolu.

51. Zlato polje: 1 bel mašni plašč.

52. Dob: 1 vijoličen mašni plašč.

53. Moravče: 3 koretlje, 3 obhajilne štole in burze.

54. Čemšenik: 3 koretlje.

55. Šent-Gotard: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.

56. Ihan: 2 belo-rudeči oltarni blazinici, 1 štolu za spovednico, 1 obhajilno štolu.

57. Št. Lambert: 1 rudeč mašni plašč.

58. Peče: 3 koretlje.

59. Blagovica: 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 pertičev za kelih.

60. Izlake: 1 bel mašni plašč.

61. Sava: 1 bel pluvijal.

62. Šmarija: 2 obhajilni burzi in štoli.

63. Višnja gora: 1 velum.

64. Lipoglav: 1 črn mašni plašč.

65. Zagradec: 2 vijolično-zeleni oltarni blazinici, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 pertičev za kelih, 1 štolu za spovednico.

(Konec nasl.)

Olikovanje Bulgarov v Drinopolju (Adrijanopolu).

Bulgarija ima to srečo, da katoličanstvo ima sedanji čas precejšen vpliv na oliko ondotnih naših bratov. En del dežele ima celo še katoliškega kneza Ferdinanda, in zaboleti mora katoličana, ako celo kak slovenski list zaničljivo bersne proti hudo terpinčenemu vladarju. Dobili smo ravnokar letošnje šolsko sporočilo iz Adrijanopola v roke, ki ima zanimiv vvod o ondotnem olikovanju mladine po čast. oo. Kristovega vstajenja. Po večem se glasí tako-le:

Predno pričnemo s pravim šolskim poročilom, zdi se nam potrebno razložiti ob kratkem namen in popisati razvoj našega misijona in vzgojevalnega zavoda na iztoku. To pa nas vabi omeniti nekoliko versko gibanje med Bulgari o sredi našega veka.

Od 18.—30. decembra 1850 vernil se je del bulgarskega naroda z dovoljenjem (turške) cesarske vlade v naročje rimskokatoliške cerkve in le-tá je pričela takoj nato skrbeti za dušne potrebe svojih zgubljenih ovčic, katere je zopet našla. Da bi se poterdili v veri in ostali zvesti svojemu sklepu, potrebno je bilo pred vsem poslati tjakaj katoliških

duhovnov in učiteljev. Med drugimi, ki so bili poklicani, da delujejo v vinogradu Gospodovem, izvolili so namestnik Kristusov, sv. Oče Pij IX blazega spomina, tudi našo kongregacijo, očetov vstajenja Kristusovega. S poterjilom kongregacije „de Propaganda fide“ poslal je naš takratni general P. Hieronim Kajsiewicz l. 1863 patra Ignacija Kaczanowskega z enim samostanskim bratom v Adrijanopolj, kjer je bilo versko gibanje največje. Temu je kmalu sledil preč. p. Tomaž Brzeska (v Ljubljani dobro znan, zdaj v Rimu) z enim redovnim bratom. Naročeno mu je bilo pomagati preč. bulgarskemu katoliškemu škofu, ki je bil ravno takrat izvoljen od sv. Sedeža in je tudi od otomanske Porte dobil ferman (poterdivno pismo), ter se je nastavil v Adrijanopolju. Glavno nalogo, katero so si stavili naši predniki, je bila, pečati se z npravno in znanstveno vzgojo mladine, pri tem pa ne opuščati propovedi in drugih cerkvenih opravil, katere jim je naložil preč. g. škof.

Leta 1864 pričel je preč. p. Tomaž Brzeska šolo za zunanje v predmestju Kiršane, kjer se nahaja škofova stolnica in palača. Isto leto prišel mu je na pomoč tudi preč. p. Simon Kobzrynski še z enim redovnim bratom. Pripravljalna šola napolnjevala se je od leta do leta, tako da je štela že leta 1867 nad 150 učencev. Do takrat je bival misijon v najeti hiši, katere število učencev ni dopuščalo več povikšati. Ker pa niso bili katoličani samo v Kiršani, temuč tudi v predmestjih, kot n. pr. v Kaiku in Filderimu, brez šol, kupil je ranjki p. Kaczanowski hišo v sredi mesta v Kalé, v jednaki daljavi teh treh predmestij. Kmalu zatem bil je pater Kaczanowski, že več kot 70leten starček, poklican v Rim, kjer je umerl že leta 1871. Voditeljstvo misijona izročili so sedaj preč. Tomažu Brzesku, kateremu so kmalu prišli na pomoč p. Rafael Ferrigno, Aleksander Szymonski, Konstantin Chauland, Pavel Smolikowski in trije redovni bratje.

Pod voditeljstvom patra Tomaža Brzeska se je je zopet pomnožilo število učencev in sicer v novopričeti šoli v Kalé, tako, da mnogo učencev nismo mogli sprejeti, in zato je moral pater Brzeska zopet jedno hišo vzeti v najem, in sicer pet minut od naše prve hiše. Ker pa je s tako delitvijo našega zavoda nastal velik nered in je tudi več starišev prosilo, da bi sprejeli njihove otroke v internat (notranjo šolo), in se je tudi število otrok pomnožilo od treh, ki so bili sprejeti še v Kiršani l. 1870, na 18, kupiti je moral prečast. pater superijor sosednjo hišo, ki pa je bila že precej stara in ni popolnoma vstrezala našim potrebam.

V onem času bilo je tu le še malo in le slabo vravnanih šol. Naša je bila razdeljena že leta 1869 v tri in malo zatem v štiri razrede. Zato so kmalu pričeli, ne samo Bulgari, temuč tudi tukajšnji naselniki in še Gerki, Armenci in Judje prositi za sprejem svojih otrok. Toda niso vsi želeli, da bi se učili otroci bulgarskega jezika in zato smo šolo razdelili v bulgarski in francoski oddelek. V bulgarskem oddelku se uči v bulgarskem jeziku; obligatna (zapovedana) je pa tudi francoščina in nemščina.

V francoskem oddelku se bulgarščina ni učila. Razun tega so se učenci vadili tudi v novogrščini. Zraven bulgarske notranje šole, ki se je dan na dan množila in ki je imela učence več del brezplačno, so nas naselci vedno prosili in nagovarjali, da smo

napravili tudi francoski internati. Razun redovniških učiteljev smo potrebovali tudi pomoči svetnih učnikov; ta čas imamo razun 4 svetovnih 24 učencev iz našega reda, in sicer 9 duhovnov, 1 dijakona, 2 duhovnika (klerika) in 12 bratov laikov.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. V rojstveno obletnico presvitlega cesarja so v stoljni cerkvi prevzvišeni gospod knez in škof imeli pontifikalno sv. mašo, katere so se vdeležili civilni načelniki in dostojanstveniki in mnogo ljudstva. Vojaštvo je imelo sv. mašo v latermanovem drevoredu. Gospod deželni predsednik je o tej priliki daroval 100 gld. za mestne reveže in po 25 gld. štirim ubožnim napravam.

Češčenje do Marije D. Lurške se po Slovenskem vedno bolj razširja. Tako je bila preteklo nedeljo, 17. t. m., častitljiva slovesnost na Dobrovi pri Ljubljani v tem oziru. Premilostni gospod knez in škof ljubljanski so imeli ondi pontifikalno sv. mašo in so slovesno blagoslovili kapelo in novo prelepo štatuo Marije Device Lurške. Prečast. gosp. kanonik Karol Klun je imel o tej priliki slovesnosti primerno pridigo. Gotovo bo tudi to povikšalo že tako močno priljubljeno starodavno božjo pot na Dobrovi. Pri mnogih in nenavadnih neugodah in zlobovstih sedanjega časa je res potrebno pomoči iskati pri toliki pomočnici, ki je vselej blaginja in je Tolažnica žalostnih in Pomoč kristjanov.

Kamna gorica. Č. g. župnik Lovro Bernik je bil zaradi vedne bolehnosti prisiljen v pokoj se podati. Šestega t. m. je Kamna gorica slovesno sprejela novega svojega župnika č. g. Ant. Verbajsa, katerega so v nedeljo potem, 10. t. m., milgsp. prošt dr. Leonh. Klofutar, patron ondotne duhovnije, sami predstavili in vméstili. Bog poterdi mnogozaslužnemu vpokojenemu gosp. župniku Berniku njegovo slabo zdravje in mirni pokoj, novemu pa vsaktero pomoč, da bi srečno pasel svojo novo kerščansko čedo, sebi in vsim ovčicam v časni in večni blagor!

Iz Rajhenburga na Štajerskem imamo tudi veselo novico. Ravno ta dan je bilo tudi tam prelepo opravilo. Blagoslovili so namreč 17. t. m. novi oltar „Lurške Matere Božje.“ Slavnostni temelit, ginljiv in podučljiv cerkveni govor o brezmadežni Devici Mariji po prikazni v Lurdu imel je čast. gosp. župnik Vitanijski, rojak rajhenburški, ki je bil že sam osebno na božjem potu v Lurdu. O tej priliki, pravi pridni gospod poročevalec, pela se je nova pesem v čast „Lurški Materi Božji“, ki jo je zložila priprosta oseba in naj bi se priobčila v „Zg. Danici“, v dokaz, „da je še mnogo pesniškega duha med vernim slovenskim narodom, in isto tako mnogo vernih čuti v pesmih priprostega naroda slovenskega.“ (Res veje v pesmici prijazna priserčnost ter bomo skusili pesmici še srajčico malo vravnati in o drugi priliki pride Danica ž njo na dan. Vr.)

Pij Marija Mortara, o katerem se je njega dni veliko govorilo in pisalo (kakor piše eden njegovih soredovnikov — učenik avgustinec dr. Mitterrutzneiz iz Briksna), je postal drugi Vincencij Fererij na Španjskem. Po vsi Španiji pridiguje in s pripričigano milošnjo je zidal velik „novicij“ za svoje sobrate v kraju Oñate (Biskaja), pa še več, zidal je tudi lepo gotiško cerkev presv. Jezusovega Serca, ktera je sicer dogotovljena še le na debelo. Mortara je bolehen: pisal pa mi je že v drugič: „Naj bolje zdravilo zame je, po dvakrat na dan pridigati.“ Po biskajski okrajini pridiguje v biskajskem jeziku.

Prikazovanja žalostne Matere Božje v Kastelpetrozu v južni Italiji.

II.

(Dolje.)

Prečastiti p. Josip Lais, oratorijaneec in podravnatelj vatikanske zvezdarne, pisal je vredniku lista „Servo di Maria“ sledeče pismo o prikazovanjih v Kastelpetrozu:

Rim, 19. jan. 1890.

Častiti gospod!

Prikazovanje Matere Božje v Kastelpetrozu, ki se je godilo leta 1888, napravilo je na vse samniške prebivalce globok vtis. Moja opazovanja o značaju kmetov preverila so me popolnoma o teh dogodkih, v tem ko mi je na drugi strani njihovo odkritoserčno in priprosto vedenje odvzelo vse dvome, češ, da so vsi dogodki vsaj deloma fantastični in sami domišljiji pripisovati. Vse, kar ima nenavaden značaj, kot na primer razodevanje čeznaravnega, se ne prizná, dokler je mogoče taisto tajiti. Zlasti pa se težko verujejo take reči, ako se ustavlja temu tisto oblastvo, katero ima to določiti, in se brani temu priterditi. Po nepremišljenosti se je to zgodilo v zadevi prikazovanja v Kastelpetrozu.

Komaj ste razširili kmetici Fabijana Cecchino in Libera Valentino vest o prikazovanji, bil je prvi, ki je deloval proti njej, kastelpetroški nadduhoven gospod Ahil Ferrara, meneč, da je to samo dozdeva obeh žensk. In ni se samo upiral, temuč izrekel je tudi javno, da ni treba verjeti taci nenavadnih dogodkov.

Preč. bojanski nadduhoven g. Jožef Nardone je po nevedoma ravnal istotako s tem, ker je rekel, da Bog dela čudeže bolj za nevrne nego za verne („signa infidelibus non fidelibus“); zatoraj bi bili čudeži nepotrebni za one kraje, ki poslušajo glas Božji in verujejo vanj.

Vsakdo lahko sprevidi vtis, katerega so morali narediti taki nauki na prosta serca priprostih kmetovalcev. In če so že hodili na čudovito mesto, zgodilo se je to bolj iz zvedavosti, nego iz kacega družega vzroka, ali pa so šli tje vsaj z mnogimi dvomi in pomisleki. Pazun tega so v Bojanu zasmehovali one, ki so šli k pečini, in šalili se z njimi. Tedaj je bilo treba, predno je bilo mogoče terditi prikazovanja, odstraniti nasprotne predsodke, zatem premagati strah pred ljudmi in verh tega je bilo treba prepričati tudi one, ki so dejali da vsa ta prikazovanja niso dru-

zega nego prazne dozdeva. Toda resnica, da je stotine in stotine ljudi, ki so hodili k tej pečini, premagalo vse te pritežnosti, da je oblastvo nehalo nasprotovati, in da je zginil tudi strah pred ljudmi, ker se sedaj popolnoma prosto o tem govori, to so sami dokazi v korist prikazovanja.

Ali reklo se bo, ni li to prenapetost? Nikakor ne. Kajti nihče ne govori o prikazovanji, ako ga kdo ne vpraša. In Fabijana Cecchino, ko so jo povabili, naj pride na čudapolno mesto in pové vse dogodke, ni niti več pogledala v razpoke. Istotako tudi dve kmetici ne, ki ste tje prišle po vodé.

In da odtegnemo še one zmoti, ki mislijo, da je to sleparija, moremo zagotoviti dvomljivce, da razpoka, komaj tri palce globoka in jama s komaj eno štirjaško ped merečo odpertino in jednako globčino ne dopuščajo sleparij, zlasti ker je mogoče priti odzgoraj do razpoke in vsi gledavci s pomočjo sveč gledajo v notranjost razpoke.

To so moja opazovanja o dotičnem mestu, katera kažejo dogodek mnogo resnejši, nego bi človek v začetku mislil.

III.

Solnograd, 13. marca.

Danes smo dobili odgovor vrednika časopisa „Servo di Maria“ v Bolonji. Glasi se v predstavi tako-le.

Bologna, 10. marca 1890.

Prečastiti gospod!

Ravno sem prišel iz Kastelpetroza in dobil Vaše pismo od 3. t. m. Zelo me veseli, ko vidim, da si je prikazovanje v Kastelpetrozu pridobilo priveržencev tudi v Avstriji, in da imam koga, ki bode prikazovanje priobčil h časti naše velike žalostne Matere Božje.

Zato Vam odgovarjam po versti na Vaša vprašanja.

Ad I. Res je, prav res, in jaz hranim original pisma, katero mi je pisal 17. febr. prečastiti bojanski škof in v katerem poterjuje prikazovanja in pravi, da je od sv. Očeta v to imenovan se podal na kastelpetroško pečino in trikrat videl žalostno Mater Božjo; jedenkrat tako natančno in resnično, da se ne dá kar nič več dvomiti. — Jaz sam sem videl žalostno Mater Božjo na istem mestu, moj sin jo je videl ravno tam naslednji dan in moja hči jo je videla poslednje dneve mesca maja.

Ad II. Res je, da je preč. pater Jož. Lais, podravnatelj vatikanske zvezdarne, v Kastelpetrozu preiskaval ter v nekem pismu do mene prikazovanja terdil in to pismo sem jaz priobčil v „Servo di Maria.“

Ad III. Res je, da so se že zgodili čudeži, po rabi studenca, ki je po prikazovanji pričel sam od sebe izvirati na podnožji skale.

Ad IV. Preč. bojanski škof o tem niti najmanj ne dvomi in priznal je resnico čudežnih dogodkov kar naravnost in pričel po naročilih sv. Sedeža preiskavati celo zadevo. Preiskava terpi še sedaj, ker je na tisoče ljudi videlo prikazen.

Ad V. Sedaj se v Kastelpetrozu na mesto prikazovanja ne more priti, ker je cel meter visoko s snegom pokrito. Tu ni nikacih potov, nikacih stanovanj in nikake kapele. Priprost lesen križ kaže obiskovavcem kraj, kjer se je prikazovala presv. Devica.

Moj časopis „Servo di Maria“ je pričel nabirati darove, da bi se tam zidala veličastna hiša Božja in nabralo se je že 40.000 lir v ta namen. Pervega maja položil bode prečast. bojanski škof temeljni kamen temu velikemu poslopju..... Celo zidanje bo stalo 200.000 lir.

Karlo Acquaderni.

(Dalje nasl.)

Razgled po svetu.

Hervasko. Poročilo hervaške realne gimnazije v Karlovcu (v Rakovcu pri Karlovcu) kaže, da je ta naprava ob koncu šolskega leta imela 253 učencev, in sicer v prvem razredu v 2 razdelkih 65, v 8. razredu pa samo 10. Po veri je bilo 188 katoličanov, 1 gerško-katoličan, 55 nezedinjencev, 1 lutrovec in 8 izraelcev. Po narodnosti 238 Hrvatov in Serbov, 13 Slovencev, 2 Čeha. Odličnjakov je bilo 47, s prvim redom in za popravo odločenih 172, z dvojko 23, s trojko 9. — Vpisovanje za prihodnje šolsko leto bode 28., 29. in 30. sept., ter se prične šole 1. okt. Šolnina znaša 6 gld. na pol leta. Tudi to je še dosti hudo, ker morajo stariši že tako davke plačevati. — Pregled učnih ur kaže, da je hervaškemu in nemškemu jeziku odločena neka srednja mera časa, največ latinščini (47 ur na teden), tudi gerščini še precej, zemljepisju premalo (samo 9 ur), matematiki (41 ur) pač ne premalo, veroznanstvu samo po 2 uri na teden v vsakem razredu (tedaj 16 ur). Profesorjev je razun onih za proste tvarine kacij 20. — Spis v programu „Osebine današnjega stativskega narečja“, kakor se govori v selu Stativo, od prof. R. Strohal-a, je konec od lanskega. Izdaja pa toliko, da je program precej debela knjižura (od 3. do 96. strani). — Hvale vredno je, da je katoliška mladež imela pred veliko nočjo tudi duhovne vaje za vredno pripravljanje na velikonočno spoved in sv. Obhajilo.

Maribor. Presvetli cesar je dovolil, da sme po svojih državnoznanskih delih znani lastnik in voditelj trgovske šole v Mariboru, gosp. Peter Reš, nositi viteški križ papeževga reda sv. Gregorija. Poslednje njegovo delo: „Papeštvo in narodno pravo“, veleli so sv. Oče pretolmačiti na latinski jezik.

Dunaj. 3. avgusta je pridigal prvič v cerkvi sv. Štefana novi nadškof dr. Gruša. Prej je bil ondi stoljni pridigar. Minulo je že 35 lét, odkar je zadnjič pridigal na onem mestu sedanji dunajski knezo-nadškof.

V Döblingu pri Dunaju je 9. t. m. umrl nemški pesnik dr. Edvard pl. Bauernfeld v 89. letu svoje dobe. Ta mož, bivši nepremišljen lahkoživec, je spisal Nemcem marsikaj bogoskrunske robe zoper Boga in sv. vero. Zato so ga pa tudi novošegni judje in psevdosvobodeži hvalisali na sežnje in komolce, kakor v vsakem jeziku vsacega petelina, ki je enekrati zakakodajkal zoper papeža in Cerkev. — Božje usmilenje pa je nezmerno, kacij 5 lét je, kar se je v Bauernfeldovi duši kazal pokret k luči. Njegova gospodinja ga je nagovorila, da je začel brati „Stimmen aus Maria Laach“ in zadostovati velikonočni dolžnosti; tudi umrl je po prejetji ss. zakramentov. Bog mu bodi milostljiv!

Solnograd. (Katol. univerza potrebna.)

Ko je bil 10. t. m. dopoldne slovesno vmeščen preč gosp. knez nadškof dr. Jan. Haller, se je obhajal popoldne ob 5ih izredni shod za napravo solnograške univerze. Grof Chorinski je pričel sejo s kratkim nagovorom, v katerem je omenil prelepe slovesnosti tistega dneva. Zneski za to tako potrebno napravo znašajo dozdej nekaj čez 77 tisuč gld. Poročevalec je naznanil, da se vlada ne vdá v pogajanja, da bi izročila vstanovne zneske in poslopja od zaterte univerze. Dosedanji podpredsednik vseučilišnega odbora, novi knez nadškof, je bil nato izvoljen za predsednika, in sklenjeno je bilo, da vsakočasni nadškof bode samo po sebi tudi društveni predsednik.

Slednjič je dr. Katschthaler v navdušenem govoru pojasnoval potrebo katoliškega vseučilišča. V daljnem okrogu so katol. univerze (v Vašingtonu, Kanadi, 5 univerz na Francoskem, dalje v Freiburgu). Le mi Avstrijani smo bolj počasne natore; toda tudi mi moramo priti do namena in prišli bomo. Katoliška univerza je potrebna. Katoliško vseučilišče zahteva blagor sv. Cerkve, blagor države, skerb za mladino. Sedanje univerze niso več kerščanske. Univerze imajo velik vpliv do prebivavstva. Strupu nasproti se mora pripraviti zdravilo. Dandanes so katoliški družinski očetje v veliki skerbi za svoje sine, ker na univerzah pride vera v veliko nevarnost. Poprej so bile univerze kerščanske, profesorji so morali celo priseči na katoliško vero; dandanes so univerze brezverske. Profesorji so prosti, še to se ne zahteva, da bi bili kerščanski; tudi uk je prost, od tod učna prostost. O vzgoji se ne prša na današnjih univerzah. Znana je dogodba s profesorjem Brühlom na Dunaju. Razun malega števila kerščanskih profesorjev večina svetnih profesorjev ni več na kerščanski podlagi. Govornik popisuje velike nevarnosti, ktere žugajo mlademu katoliškemu študentu na univerzah. Ako je študent zgubil vero, zaverže tudi čednost. Le katoliška univerza bi zmanjševala nevarnosti. Govornik pojasnuje vravnovo take univerze.

Graf Galen govori v enakem duhu in kliče: Mi Avstrijanci hočemo katol. univerzo... Katoliška univerza se mora vstanoviti. Naš Cesar je tudi katolišk; on je izgled, kako se morajo dolžnosti spolnovati. K sklepu govori še novi knez nadškof, priporočuje pričujočim, naj si k sercu vzamejo, kar sta govornika povdarjala in podeli poslednjič škofovski blagoslov.

Angleško. (Kardinal Manning.) Angleški list „The Month“ je prinesel posnetek delavnosti učenega in modrega kardinala Manning-a. Le-tá je bil pred nekimi leti službeno ter od anglikanske strani zbran v odbor za sirotišče in v tej komisiji mu je londonski lordmajor dal prednost pred seboj. Znano je, kako modro je kardinal overševal preteklo leto kakor izbran sodnik v vršju mornarjev. Manj znano je, da on je tudi v višem odboru za bogočastje. Sin Fr. Sanford, ki je bil tajnik v tem odboru, je delavnost Manningovo v tem odboru zaznamnjaj z besedami: Njegova zasluga je, da je Angleško ostalo kerščanski narod, kajti on je tisti, ki je obderžal v naših šolah konfesionalni nauk. (Et nunc viri Sloveni, intelligite!)

Res je, da vzvišeni nadškof svestministerski, naslonjen na peščico katoličanov, ki je bil v tem odboru, odločil je odvrčati vse predloge, kateri so na to merili, da bi se šole „lajicirale“, izročevale iz duhovskih v svetne roke.

Ako se pomisli na preteklost katoličanstva na Angleškem, ne more se dosti načuditi dvema človekoma, dvojici kardinalov, ki sta se vedela tako obnašati, da so njima rojaki v visoko ceno šteli škerlat, s katerim ju je ogernila Rimska cerkev. In bili bi nepravilni, ako bi k temu dvema (Wisemannu in Manningu) ne prištevali še kardinala Newmana.

Angleško. † Kardinal Henrik Newman, ki je te dni umerl, je bil rojen v Londonu 21. febr. 1801. Bil je profesor v Oxfordu in anglikanski župnik. Bil je zvest tovarš Puseyevе šole, ki se tako verlo nagiba h katoličanstvu že čez pol stoletja, in naj učenejši mož te stranke, in po tej poti ga je milost božja pripeljala v katoliško Cerkev. Kardinal je bil imenovan 12. maja 1879. Anglija ima to srečo, da njeni učeni možje so tudi pošteni značniki in kadar resnico najdejo, se je poprimejo z vsimi močmi. Na slovskem polji je Newman storil silo veliko dobrega. Bog mu daj večni mir.

Belgija. (Cesar Viljem o delavskem vprašanji.) Delavsko društvo bilo je poslalo cesarju Viljemu zahvalnico za njegovo pečanje v korist delavcev. To je bilo povod, da cesar Viljem je proti škofu Bruggu, katerega mu je belgiški kralj predstavil, to-le govoril: „Monseigneur, srečen sem, da imam priliko, Vam povedati, kako visoko zadovoljstvo čutim zaradi adrese, ktero mi je poslalo eno delavskih društev tega mesta, in te prilike se poprimem, ter Vam naznanim, da sem v polnem soglasji z nazorimi in načeli Nj. Svetosti Leona XIII v delavskem vprašanji.“

Turško. Kako se razkolništvo drobi in razkosuje, kaže med drugim to, da v tem stoletju so od gerškega tako imenovanega vesoljnega patrijarha v Carigradu odstopile dežele: Rumunija, Srbija, Bulgarsko, Gerško (v gerškem kraljestvu), Bosna in Hercegovina, in zdaj še Macedonija. Verh vsega tega je pa še ubogi osamljeni patrijarh v Carigradu, Dijonizij, v sinodi naznanil, da se patrijarhatu odpove.

Še huje se je 27. prešnj. mesca zgodilo armenskemu razkolnemu patrijarhu Ašikijanu, in vsled tega je tudi on sultanu poslal odpoved, da neče več biti patrijarh. (Lepa reč! Niso hotli biti papeževi višji pastirji, so postali pa sultanovi sužnji tudi oziroma na vero!) Ta patrijarh je namreč rekel, da je čisto ves vpljiv zgubil pri armenskem narodu. Armenci v Carigradu namreč dolže svojega patrijarha Ašikijana, da je „turkoljub“, da ne varuje svoje čede in ne spolnuje svojih dolžnosti. Kaj tedaj se je zgodilo? Slavili so turki 27. jul. svoj praznik „bajram“; o tej priliki razkolni patrijarhi v svojih katedralah imajo navado slovesne molitve opravljati za sultana. Ašikijan se odpravi v svojo stolnico v Kumkapu — oddelek mesta ob Sofijini mošaji — dasiravno so ga prijatelji od tega odvrčevali.

Ašikijan, v veliki ornat napravljen in obdan s svojim duhovstvom, se vsede na svoj sedež. Takrat vstane neki svetnjak in zahteva besede, da govori

o neki dogodbi v Erzeru (o hrupu namreč, ki je bil o vstajenji). Patrijarh mu odreče besedo in nato vstane vriš; ljudstvo se gnjeje proti patrijarhu; zavlečejo ga s prestola, tepejo s palicami in z nogami ga izcabajo iz stolnice. Prijatelji patrijarhovi pokličejo turško stražo in zdaj nastane pravo pretepanje in bitva med policijo in ljudstvom, da je bilo mnogo ranjenih in kacic 10 mertvih.

Zdaj pa poslušajte, če je bil to slučaj ali neslučaj?.. Ta natepeni patrijarh je prav tisti, ki je bil očetovsko poslano pismo sv. Očeta Leona XIII do nezedinjenih armenov pred ravno tisto cerkvijo sežgal in v ravno tej cerkvi oklical za izobčene vse tiste, kateri bi ne pokončali vsacega iztisa papeževga pisma! In glej: čez dve leti ga sramotno zdeluje ljudstvo v isti cerkvi!.. Ima i kod nas gerdivcev sv. Očeta: elevate capita!

Kastelpetrozo. Vprašanje je: „Kako je kaj sedaj v Kastelpetrozu?“ „Servo di Maria“ iz Bolonje naznanja sledeče verstice: Celi mesec junij bil je pridni zidarski mojster in stavbar Gualandi iz Bolonje na skali prikazovanja, da bi s pomočjo nekaterih dobrih prijateljev kastelpetroških in posebno s pomočjo g. notarja Ernesta Forte-ja in visokočast. gosp. velikega duhovna kastelpetroškega različne pogodbe sklenil, katere bi dale tako potrebno zemljišče za zidanje hiše Božje, za stanovanje redovnikov, kateri bodo varhi novega svetišča... Da so pridobili potrebno zemljišče za zidanje, morali so 42 kupnih pogodb skleniti; sedaj jih imajo še 4 narediti.

Neke radodarne osebe dale so tudi že velikih daril. Posebno mora se omeniti gosp. Scipijo Ferrara, kateri je podaril nad 1000 lir vredno zemljišče; škof iz Kaserte podaril je zemljišče, katero je poprej za visoko ceno kupil. Ko bodo vse pogodbe sklenjene in vse vravnano, bo inženir Gualandi pričel delo, in pred vsem bo napravil cesto; do zdaj so deržale do tje le steze. Nato bodo določili prostor za zidanje cerkve in zidati pričeli. Za to, se vé, porabilo se bo vse, karkoli se je do sedaj nabralo v denarjih, namreč 41.652 lir. Vse bo nekje stalo 100.000 lir. Bojanski škof bo nato določil dan, kedaj da se bo položil temeljni kamen. „Upamo,“ tako piše omenjeni „Servo di Maria“, „da bodo posnemali tisti dan laški verniki našega soseda Francoza v tem, da bodo sv. kraj obiskovali.“ — Nadalje mora se povedati, da v Kastelpetrozu romarjev vse mergolf; v onih hribih se vedno odmevajo zahvalne pesmi Marijine. Vrednik lista „Servo di Maria“ podal se je pred malo dnevi zopet tje, in našel je tam trume od 300 do 500 ljudi. Nekateri izmed teh terdijo, da so videli nebeške reči.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec avgust (vel. serpan).

a) Glavni namen:

Danija, Švedija, Norvegija.

b) Posebni nameni:

24. Sereca Marij. praz. S. Jernej. „Posnemanje sv. Sereca prebl. vedno brezmadežne Device Marije.“ Sereca Marijinega bratovščina.

25. S. Ljudovik. Cerkev na Francoskem in po romanskih deželah. Sv. Ljudovika misijonsko društvo. Serčnost in stanovitnost mlademu možu.

26. Ss. Eoban in Adelar. Z molitvenim apostolstvom posebno združene redovniške družbe. Društvo sv. Bonifacija. Važne volitve.

27. S. Jožef Kalas. Red pobožnih šol. Družba pobožnih delavcev. Več učiteljev in učiteljic. Spreobrnjenje mnogih.

28. S. Avguštin. Ljubezen do Boga in do nebeških reči. Kerščanska veda. Teologičen vstav.

29. Obglavlji. s. Janeza Kerst. Knezi in mogoč-neži. Od staršev zanemarjeni, ali celo pohujševani otroci. Važno znanstveno podjetje.

30. S. Roza Limanska. Cerkev po južni Ameriki. Mladina, ktere vera in nrvnost je v nevarnosti. Delavci. Hudo stiskani in skušani.

31. Ss. Angelj. varuhov praz. Otroci. Posli. Vse poslane in še ne uslišane zadeve. Mesca avgusta umerli in oni udje molitvenega apostolstva in Serca Jezusovega bratovščine, ki bodo umerli mesca septembra.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Herimagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolan deček za zdravje. — Lepo vreme, da bi se mogla merva spraviti.

Zahvale.

Nastala mi je bolezen smertna v persih, taka, da tudi skušeni zdravnik ni imel upanja pomoči in rešenja iz bolezni moje. V tej hudi sili obrnila sem se z zaupanjem k „Mariji-pomagaj“, k sv. Jožefu, sv. Frančišku Asiškemu in sv. Antonu Padovanskemu z devetdnevno; obljubila sem iti na božjo pot na Brezje k Mariji-Pomočnici, in pomoč zadobljeno naznaniti v ljubi „Zgodnji Danici.“ Hvala Bogu! češčenje blaženi Devici, naši vedni pomočnici Mariji, sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu! Istinito čudežno sem bila gotove smertne bolezni rešena in kmalo sem zamogla zopet opravljati vse dela in opravila, primerne mojemu stanu. Povedano dalo bi se z mnogimi spričevanji in pričami dokazati. Toraj, verni terpini, le s trdnim zaupanjem k Mariji Pomočnici in k Svetnikom Božjim!

Iz R. po br. M. A.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Duhovske spremembe. Špirituval v knezoškofijskem semenišču je imenovan č. g. Jožef Erker; za stoljnega kaplana pride čast. g. Andrej Kalan, kapl. v Ternovem. Župnijo Breznico je dobil čast. g. Ant. Hočevnar, župnik v Šent-Joštu nad Polhovim Gradcem. — Premeščeni so čč. gg.: Jan. Nemanjič s Fare pri Kostelu v Šentjurij pod Kumoin; Ant. Bojanec iz Šentjurja pod K. v

Šentjanž; Jan. Bolta iz Šentjanža v Ledine za farnega oskerbnika; Jan. Lavrenčič iz Cerkelj v Kranj; Val. Bernik iz Moravč v Verhpolje za Lihtenberšk. beneficijata; Ant. Žnidaršič, novomašnik, na Faro pri Kostelu; Fr. Birek, semeniški duhoven, v Kočevje; Jan. Ambrož iz Križevega pri Kostanjevici v Moravče; Vaclav Vondrašek, novomašnik, v Križevu pri Kostanjevici; Val. Lavtar, ekspozit v Ternju pri Slavini, v Kropo; Matej Pintar iz Šentruperta v Ternje za ekspozita; Jan. Šiška, semeniški duhoven, v Šentrupert; Fr. Košir iz Šentpetra pri Novem mestu v Škocijan pri Dobravi; Jan. Hromec iz Borovnice v Sp. Log kot farni oskerbnik; Ljudovik Šifrer, semeniški duhoven, v Borovnico; Ant. Tramè iz Dobropolja v Šentpeter pri Slavini za ekspozita; Jan. Zakrajšek, novomašnik, v Metliko; Janez Sternad iz Košane v Babnopolje za farnega oskerbnika; Ljudovik Jenko iz Terno-vega pri Il. Bistrici v Košano; Fr. Krek iz Cirknice v Cerklje pri Kranju; Jan. Hladnik iz Polhovega gradca v Cirknico; Vinc. Vidergar iz Spodnje Idrije v Polhov gradec; Jak. Lebar iz Boštanja v Spod. Idrijo; Jan. Pavlič iz Metlike v Boštanj; Jan. Hudovernik iz Preserja na Vače kot Issen-hauški beneficijat; Val. Eržen iz Radolice v Šentpeter v Ljubljani; Jož. Vrus, novomašnik, v Teržič; Rok Merčun iz Teržiča v Šentjakob v Ljubljani; Fr. Rajčevič, novomašnik, na Brezovec; — Čast. g. Andrej Plečnik, kaplan v Kočevji, je sprejet v „Jezusovo družbo.“

V bogoslovsko semenišče ljubljansko so doslej na novo sprejeti nasledaji gg. abiturijenti: Nadrah Ign. iz Zatičine, Strukelj Ivan iz Vižmarjev, Maselj Ivan iz Kranja, Rihtaršič Ivan iz Selc, Kobljar Jož. iz Selc, Zdešar Ant. Horjula, Kastelec Matija spod Mehovega, Krajec Andr. iz Loškega Potoka, Plehan Ivan iz Ljubljane, Lazar Jož. iz Zagorja, Andoljšek Ivan iz Ribnice, Bernik Fr. iz Št. Vida pri Ljubljani, Knižek Srečko iz Ljubljane, Mlakar Ant. iz Železnikov, Nagodè Ant. iz Ljubljane, Opeka Mih. z Verhnike, Volc Jož. iz Kranjske gore, Žužek Fr. iz Lašič, Kromar Ivan iz Dolenje vasi v 2. leto. — Treba bi jih bilo še zdatno število, da bi se sčasom praznote napolnile.

V Lavantinski škofiji: Prečast. g. Jož. Žekelj, župn. in duh. svetnik v Mozirju, oskerbljuje dek. posle v Gornjem gradu. Čast. gosp. Jos. Vraz, župnik v Skomrah, postal je župnik pri Sp. sv. Kunigundi. Č. g. Iv. Tuman, novomašnik, gre za kapl. v Gornji grad, in č. g. A. Arzenšek, kapl. v Gornjem gradu, je ondi oskerbnik župnijski.

G. Karola Tertnik-a, Ljubljanečana, c. kr. okrajnega sodnika na Vranskem, si je občina Gomilsko izvolila za častnega srenječana.

Škof Strosmajer bo 8. sept. obhajal 40letnico svojega škofovstva v Djakovem. Več čeških mest si ga je iz tega ozira izvolilo za častnega meščana.

Treščilo je bilo 14. t. m. popoldne v „Zvezdi“ v Ljubljani. Oplazilo je dva gospoda, vendar ne ubilo; pervega je posebno hudo poškodvalo. — Naslednjo noč je strahovito germelo, bliskalo se, deževalo in treskalo. Pogosto letošnje treskanje in ubijanje po streli pač glasno opominja: „Bodite pri-

pravljani, ker ne veste ne dneva in ne ure, kdaj Gospod pride, pa tudi kraja ne, kjer koga smert čaka in pred sodbo pelje!

V Gorjah so v torek, 19. t. m., obhajali 25letnico čč. gg. duhovni, ki so bili posvečeni l. 1865. Med njimi je tudi preč. g. kanonik in poslanec K. Klun, ki je imel o tej priliki slovesen govor. Pričujočih je bilo 9 sošolcev, 2 sta bila zadržana.

Pričujoči so bili preč. in pn. duhovni: Ažman, Bergant, Jereb, Kadunec, Klun, Mogolič, Pavlič Dam., Štrukelj. — Iz Teržaške škofije: Legat, Notar, Varl. — Iz družih stanov: Račič, Guttman, Franke, Pfeifer, Heydenberg. — vsi v znamenitih službah in dostojanstvih.

Gradeo. Presvitli cesar imenoval je knezoškof. duh. svétnika, spirituvala in začasnega voditelja mari-borskega semenišča, g. Karla Hribovška, za kanonika lavantinskega knezoškof. katedralnega kapiteljna.

Rim. Sv. Oče menda namerjajo razglasiti encikliko, ki bode poznajnevala sedanje družbinsko, politiško in cerkveno življenje.

Rim. Nj. Svetost Leon XIII podelili so deželnemu namestniku v Dalmaciji, feldmaršallajtenantu pl. Blažeković-u veliki križ Gregorijevega reda in podpredsedniku namestništva pl. Pavić-u zvezdo h komandérskemu križu istega reda.

Rim. Preč. g. škof Peter Pače na otoku Malti je izrekel izobčenje nad vse tiste, kateri bi — kakor si bodi — kaj pripomogli pri vredovanji ali razširjanji treh ondodnih Cerkvi sovražnih časnikov „Malta“, „Movimento“, „Hábar Malti.“

V Vidmu sta bila dva duhovna zatožena, da sta prelomila novo mladolaško kazensko postavo; porotniki pa sta ju izrekli za nedolžna.

Ruski antikrist ob potih in cestah. Na predlog poglavarja v Volhinji je menda ruska vlada prepovedala staviti katoliške križe in kapele ob cestah.

Briksen. Tukajšnji knezoškof Simon Aichner doživel je 2. avgusta svojo petdesetletnico duhovstva. Zlato mašo pa bode obhajal še-le 21. septembra.

Iz Pariza se poroča, da je prišel te dneve tjakaj kardinal Lavigerie, da pripravi vse potrebno za protisužnjiški kongres, ki se bode pričel 15. oktobra.

O vatikanski knjižnici. Sv. Oče Leon XIII doveli so tudi bolj obširno porabo občinstvu vatikanske knjižnice, ki šteje nad 50.000 knjig in nad 25.000 dragocenih latinskih, gerških in orijentalških rokopisov. Ta milost sv. Očeta je zelo razveselila rimsko prebivalstvo, kajti do sedaj so imeli pristop samo učenjaki in zgodovinarji, ako so dobili posebno dovoljenje tajništva sv. Sedeža.

V Torinu je 18. pros. 1890 umerl princ Amadeo, vojvod iz Aoste, star 45 lét. Umerl je s prečudno vdanostjo v Božjo voljo, prejemši z izgledno pobožnostjo ss. zakramente za umirajoče. Menda zato, da bi se tudi le videzno ne vdeležil laškega ropa, ni stanoval kje v pripljenjenih deželah, ampak na Savojskem, v Torinu. Bil je pravi katoličan, vdeleževal se je očitno med ljudstvom vsih žalostnih in veselih

cerkvenih slovesnost. Leta 1865 ga je bil znani Don Bosko povabil k slovosnosti, ko se je vkladal temeljni kamen za cerkev Marije D. Pomočnice v Torinu. Sprejél je povabilo blagovoljno, se skazal z lepim darom in od tistega časa so ga Boskovi cenili kakor svojega pripomočnika. Pri vsem svetnem blišču je vedil najti čas, da je spolnoval vse verske cerkvene dolžnosti. Znano je bilo v Torinu, s koliko točnostjo je hodil k sv. maši itd. L. 1889, ko je bil vodja pri velikih kavalerijskih vojaških vajah, katerim je bil veliki nadzornik, je vsako nedeljo skerbel, da je bil z vsim velikim svojim spremstvom pri sv. maši.

Ko je za smert zbolel, ni odkladal prejeti ss. zakramentov, temveč sam je skerbel, da je prišel njegov spovednik P. Caracciolo iz reda sv. Filipa, ter je bil previden čisto pri zavednosti in z vso pobožnostjo. Princ Amadeo je bil rojen v Torinu 30. maja 1845. Bog mu daj večni mir! (Bollet. Sales. mesca sveč. 1890.)

Rabutarke mlado-italijane je začelo tudi nebo resno svariti. Ob Rimu, kakor pišejo, je strašanskih vihar s točo vse pokončal, kar je bilo na polji, strehe, okna, vrata razbijal in poškodoval.

Iz rimskega Martirologija.

(8. malega travna.)

V Aleksandriji S. Edezij mučenec, brat blaž. Apfijana, ki je pod cesarjem Maksimilijanom Galerjem očitno svaril brezbožnemu sodniku, da je Bogu posvečene device levom vergel raztergat. Vojaki so ga zato strašno zdelovali in terpinčili in poslednjič v morje pogreznili zarad vere v Kristusa.

V Afriki ss. mučenci: Januvarij, Maksima in Makarija.

V Kartagi sv. mučenka Koncesa.

Ravno ta dan spomin ss. Herodijona, Asinkrita in Flegonta, o katerih piše sv. ap. Pavel v listu do Rimljanov.

Pri Korintu bl. Dijonizij škof, močno učen mož, poln milosti božjih pri oznanovanji Božje besede. Pisaril je na daljno in široko škofom pisma v poduk. Rimske papeže je tako častil, da je njihove pisma ob nedeljah očitno po cerkvah bral. Živel je ob časih Marka Antonina Vera in Lucija Avrelija Komoda.

V Turonu s. Perpetuvo škof, mož prečudne svetosti.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Iz Preserja 2 gld. — Neimen. 2 gld. — Iz dobrih rok 21 kr.

Za sv. Detinstvo: Neim. iz Str. 6 gld. — Čast. g. A. Tramte, duh. pomočnik v Dobropolji, 40 gld. 33 kr.

Za sv. Očeta: Neimen. 2 gld.

Za misijon čč. oo. Trapistov v Marianhillu. Neimenovane 10 gld.

Za pariško bratovščino za duše v vicah: Iz Preserja 1 gld.

Za bratovščino Detoljubov: Iz Preserja 1 gld.

Za Marijanišče: Iz Preserja 2 gld.